

הכל עובר חביבי

לחתום על חוזה. לארוז את תכולת הבית בקרטונים. להזמין הובלה. להיכנס לבית חדש וסביבה חדשה. עבור רובנו מעבר דירה הוא סיוט לוגיסטי, אבל יש כאלה שפשוט מאוהבים בזה. קבלו את עוברי הדירות הסדרתיים - האנשים שפשוט לא יכולים להישאר באותו מקום הרבה זמן

28. זהו מספר הדירות שפנינה כץ, אסטרולוגית ותיקה ונחשבת, הספיקה לעבור בחייה. ברזומה של כץ רשומות לא פחות מתשע ערים שבהן הספיקה להתגורר - תל-אביב, חיפה, רמת-גן, גבעתיים, כרמיאל, חולון, וגם ניו יורק, דטרויט ואמסטרדם. בתוך תל-אביב, למשל, נדמה שכמעט כבר אין רחוב שהיא לא מכירה אישית - מהמגיד דרך בוגרשוב, רחל, וזובבל בכרם התימנים, ועד זבולון. אפילו בזמן הראיון איתה היא בדיוק פורקת ארגזים, עם כניסתה לדירה חדשה ברמת-גן. כץ פשוט לא יכולה להישאר במקום אחד יותר מדי זמן.

“יש אנשים שמחליפים גרדרובה, אני מחליפה בית”, היא אומרת, “כשעושים ניתוח לאורך ולרוחב רואים שאני אוהבת להתחדש, אני לא יכולה להגיד שלא. בעצם אני כל הזמן רוצה לשנות, וכשיש לי סיבה טובה, אני גם עושה את זה. למעשה, אני יכולה להגיד לך שהייתי קשורה באמת רק לבית הראשון שחייתי בו, כשהייתי תינוקת. מאז איבדתי את תחושת השייכות לבית. כשהייתי בת שלוש וחצי תבעתי מההורים

שלי שניסע כל שבוע לבית הישן. בכיתי, ועד שלא קיבלתי את הנסיעה לבית הזה לא הרפיתי. זה אולי סיפור הטראומה הכי גדול שלי, ואחרי כן כנראה לא הייתי מסוגלת להיקשר לשום בית.”

או אף שהבית שהיא מדברת עליו היה בכלל מבנה אובסט בעיריית עולים, מאז שכץ עזבה אותו היא מעולם לא הרגישה בבית בשום מקום אחר. כל תואנה שהיא היוותה עבורה תירוץ לעבור. בעוד רוב האנשים היו בולעים את הגלולה המרה של בעל דירה שלא מוצא חן בעיניהם, למשל, אצל כץ הסיפור אחר. “הרבה מהבתים שלי עזבתי בגלל בעלי בית בעייתיים”, היא מאשרת. “ברגע שאני מריחה התנהלות מתנשאת או כזאת שבה לא רואים אותי ממטר - אני לא נשארת. אני לא מסוגלת להיות במקום שאני לא מרוצה בו. האישיות שלי היא מאוד אדפטיבית, אני מסתגלת מהר. אבל אם משהו צורם לי, אני אעזוב ולא אתקע את החיים שלי או אתן למישהו לגרום לי סבל. אני לא מסוגלת להיות קורבן.”

מה הסביבה שלך אומרת על המעברים התכופים?

“כל כך התרגלו שאני אדם שונה ולא סטנדרטי, שבכלל לא מצפים ממני להתנהג כמו כולם. בגיל 40 הייתי האסטרולוגית הכי ידועה בארץ, ולמרות זאת מכרתי את הבית ועברתי לחיות בניו יורק כדי ללמוד ציור. כשעושים כזה דבר, אנשים מבינים שאת לא עובדת לפי קוביות רגילות.”

“תמיד הייתי עצמאית ואינדיבידואליסטית. אני אדם כזה שלא קשור בעצם לשום מקום. רק צריכה מקום שבו הנשמה שלי תרגיש טוב, וכשהיא לא מרגישה טוב אני הולכת.”

את נהנית מהתהליך הזה?

“זה לא קל. במעבר הזה, למשל, ממש בכיתי. אבל בשונה מרוב האנשים, זה לא מפחיד אותי. אני לא פוחדת משום שינוי, ואני לא חושבת אם יהיה לי קשה במקום החדש, אלא אני תמיד חושבת שהשינוי יהיה יותר טוב. החיים הם דינמיים - פתאום אתה מבין שחסר לך משהו, אז אתה יוצר שינוי. אני חיה מהיום לעכשיו, לא מהיום לעוד שלוש שנים. אנשים שחיים כמוני עושים מה שנכון להם ומתאים להם. אולי בזכות זה אני לא מזדקנת.”

מפחיד ומרגש בו זמנית

לארוז. לסדר. לזרוק. לנקות. לעצב מחדש. להכיר את השכנים. להתאקלם באזור. בשביל רובנו התהליך הארוך שטומן בחובו מעבר דירה הוא מתיש, ומעורר חרדות רק מכורח המחשבה עליו. אבל יש אנשים שלא זו בלבד שאינם חוששים, אלא אפילו נהנים ממנו. מאוד. שינוי האווירה, ההתחלה החדשה ואיתם גם הטרינספורמציה המתחוללת בעקבות כך בחיים - משמחים ומושכים אותם. מיהם בדיוק האנשים שרוצים לעבור כל תקופה קצרה לבית אחר, ומה כל כך מדליק אותם בתווה אינסופית?

לפעמים מדובר פשוט בפחד משגרה. כך, למשל, אצל נועה כץ (אין קשר משפחתי), 26, מנהלת שיווק דיגיטלי בחברת הייטק ברחובות, שמאז עזבה את בית הוריה לפני שש שנים, עברה בין ארבע דירות שונות בירושלים, מתגוררת כעת בהוד השרון, ובהמשך מתכננת לעבור ללונדון.

“זה עניין של אופי”, היא מצהירה. “יש אנשים ששונאים את זה, אבל אני חושבת שאני מייחלת וסולדת משינוי בו זמנית. אני עושה הכל בשביל שיהיה

נועה כץ: "בדירה השלישית שעברתי בתוך ירושלים כבר היה לי ברור שיש פה איזה דפוס. אני פשוט אוהבת לנדוד. יש בי מעין חוסר שקט פנימי. מין חשש שאם אשאר באותו מקום, זה ינוון אותי"

שונה, אבל כשזה באמת שונה - קצת מפחיד לי. באופן כללי, אני חושבת שאני פשוט אוהבת לנדוד. יש בי מעין חוסר שקט פנימי. אני מרגישה שתמיד יש עוד מה לראות ואיפה להיות, וזאת דרך אחרת להסתכל על דברים, מין חשש שאם אשאר באותו מקום זה ינוון אותי".

בניגוד לרוב חבריה, הנטל של חתימה על חוזה, מכירת רהיטים, מציאת שותפים ותפעול כל האופרציה הכרוכה במעבר דירה - גורם לכץ הנאה. "בדירה השלישית שעברתי בתוך ירושלים כבר היה לי ברור שיש פה איזה דפוס", היא צוחקת, "אני

צילומים: יוסי אלוני, האובן קסטרו, רפי דלזיה

הוא הזדמנות לעשות ריסטרט לחיים". כעת היא משקיפה את הרצון שלה לשינוי בתוך הבית ובצדדים אחרים של החיים שלה. "אני זורקת המון, משנה רהיטים ונוטה להחליף המון תמונות ואביזרים בדירה", היא מספרת. "בבית אני פרויקטורית, ואני גם בן אדם כזה שבחיים בכלל צריך לשנות. גם הקריירה שלי היא ככה, אני כל הזמן חייבת לזוז. זה כמו שאני נורא אוהבת להגיע למקומות שאני לא מכירה בעולם, ומהרגע שאני נוחתת אני יוצאת מהמלון, הולכת לאיבוד ומתה על הדיס-אוריינטציה הזאת. היא מחדדת אותי באיזשהו מקום".

כמו מגלי ארצות

"מעבר דירה נוגע ביצר שהוא ממש בגנים שלנו - יציאה להרפתקה של שינוי", אומרת ד"ר פרידה דניאלי, פסיכולוגית, יועצת אישית, מאמנת ומרצה. "אדם שעובר דירה הוא כמו מגלה ארצות. המעבר מוציא מהמקום המוכר והבטוח ונותן תחושת חופש, כך שמי שעובר דירה לעתים קרובות הוא כנראה לא אדם ששש כל כך להתחייב. מבחינה רגשית, במעבר יש ריגוש חזק, מי שאוהב את זה חווה יציאה מאיזון, שהיא כמו התאהבות. האדרנלין עובד שעות נוספות, ויש אנשים שמכורים להתרגשות הזאת".

פנינה כץ, עברה 28 דירות: "יש אנשים שמחליפים גרדרובה, אני מחליפה בית. אני אדם שלא קשור למקום. רק צריכה מקום שבו הנשמה שלי תרגיש טוב, וכשהיא לא מרגישה טוב אני הולכת"

למעלה מימין נועה כץ משמאל פנינה כץ למטה טלי ואיתן ביטון עם ילדיהם. אם מקום נעשה צפוף לנו או יקר מדי, אנחנו ממשיכים הלאה"

מנתבת כעת לשינויים פנימיים בדירה הנוכחית. שחזור תהליך של מעבר, רק בלי המעבר עצמו. "אני נורא אוהבת לארוז ולפרוק. כשאת עוברת דירה את ממיינת את כל החיים ומחליטה מה חשוב ומה לא, מה ממשיך איתך ומה לא. אני אדם מאוד סנטימנטלי, כך שהזמן היחיד שאני מעיפה בו דברים מהחיים זה כשאני עוברת. או עכשיו הבנתי שמה שאני צריכה לעשות זה לדמיין שאני עוברת דירה, ולעבור על כל הבית כאילו אני עוזבת אותו. את הדירה האחרונה שעזבתי בהוד השרון ארזתי במשך חודש וחצי. עברתי על כל דף שנכנס לארגון, ולא נתתי אף פעם לאף אחד לעזור לי בפריקה ובאריזה. אני אובססיבית. מעבר בשבילי

ילדים זה הרבה פחות פשוט, כך גם מנחת הטלוויזיה אפרת אנזל, 38, שהתמודדה עם אותו תהליך כשהפכה לאם. אנזל, גרושה פלוס ילד, עשתה את רוב המעברים שלה בהיותה רווקה. את המעבר האחרון ביצעה לאחר הגירושים. "אני מאוד אוהבת לעבור דירות", היא מודה. "זה מנקה את הראש ואת החיים, ועוזר לפרק ולהרכיב את החיים מחדש. עכשיו אני כבר שנתיים בדירה אחת בתל-אביב, אחרי שעברתי המון דירות בתוך תל-אביב וגבעתיים, גרתי בהוד השרון וחזרתי שוב לתל-אביב. עכשיו אני נשארת, כי כשיש לך ילד זה משהו אחר. אני לא רוצה לגרום לו חוויות טראומטיות במעבר". את ההנאה שהמעברים גורמים לה היא

מאוד אוהבת להיות בתנועה, ולשמור על גיוון ושינוי תמידי בכל דבר בחיים. יש בזה צדדים שמפחידים אותי, אבל זה מרגש אותי בו זמנית. כשעוברים דירה מתעוררת איו תקווה שההתחלה החדשה תהיה טובה יותר. זה כמו ללחוץ F5 לחיים".

גם טלי גורדין-ביטון ובעלה איתן, שניהם בני 41, הספיקו לעבור אינספור בתים ומקומות יישוב. בטרם התמקמו במדרשת שדה בוקר, שם הם מתגוררים זה ארבע שנים עם שלושת ילדיהם, הספיקו השניים להתגורר בבאר שבע (בתקופות שונות הם החליפו שם לא פחות משש דירות). ברמת-גן, בתל-אביב, במושב זיתן, ביישוב עומר ובמושב תאשור, ובין לבין גם קפצו לשנה בארה"ב. כעת הם בונים בית משלהם בשדה בוקר, אבל גורדין-ביטון טוענת שחידדק הנדודים לחלוטין עוד בוער בהם. "אנחנו לא מפחדים מהשינוי", היא מספרת. "לפעמים היה לי קשה, אבל אני

אפרת אנזל (מימין): "את הדירה האחרונה שעזבתי בהוד השרון ארזתי במשך חודש וחצי. עברתי על כל דף שנכנס לארגון. אני אובססיבית. מעבר בשבילי הוא הזדמנות לעשות ריסטרט לחיים"

חוששת מההפך - מלהיתקע במקום. גם עכשיו, למרות שאנחנו בונים כאן סוף סוף בית משלנו, אני מפנטזת לפעמים על לעבור, כי יש דברים שחסרים לי כאן ושונים מהמרכז, למשל".

גם בני הזוג ביטון לא מתעצלים לעבור כשהם מתמודדים מול בעיות כמו עליית שכר דירה או בעלי בית שלא משדרים איתם על אותו תדר. "אם מקום נעשה צפוף לנו או יקר מדי, אנחנו ממשיכים הלאה ולא מתעצלים. לסביבה שלי זה נראה לא מובן - כל פעם היו אומרים לנו 'איזה משוגעים אתם, עוד פעם אתם עוברים, אולי תתיישבו כבר'. יש אנשים שגם אם הם ייחנקו משכר דירה הם לא יעברו, ואנחנו לא עושים מזה עניין, למרות שזה מעייף להסתגל מוציא המון אנרגיה. גם היום אני חושבת להתקדם למקום אחר, אבל זה שונה, בגלל הילדים והמסגרות שלהם".

ממה את חושבת שהרצון הזה לעבור ממקום למקום נובע?

"כנראה מהעובדה שאני מרגישה שהחיים קצרים, וצריך למצוא את הכי טוב. גם בן הזוג שלי הוא ככה. אנחנו גם אנשים שפחות נקשרים לבית ולמקום. זה לא משנה לנו כל כך. אנחנו משפחה רגילה, אבל אולי איכשהו חוסר הרצון להתיישב התמקד אצלנו בנושא של הבית. למרות שגם את זה אנחנו עושים בסוף, גם אם לקח לנו יותר זמן מאשר לאנשים אחרים. אבל גם עכשיו אנחנו כל הזמן אומרים אחד לשנייה שזה רק בית ואפשר לעזוב, זה לא לכל החיים".

כמו גורדין-ביטון, שהבינה כי לעבור עם

טלי גורדין-ביטון: "כל פעם היו אומרים לנו 'איזה משוגעים אתם, עוד פעם אתם עוברים, אולי תתיישבו כבר'. גם עכשיו, למרות שאנחנו בונים בית משלנו, אני מפנטזת לפעמים על לעבור"

